

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Daniela Groza
Coperta: Sasha Segal

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NĂSTASE, ADRIAN

Tobby / Adrian Năstase. - București : Siono Editura, 2024
ISBN 978-630-6509-67-6

821.135.1

Adrian Năstase

TOBBY

SIONO
EDITURA

București 2024

I

La sfârșitul primei decade a anilor două mii, periferiile capitalei începeau să fie sufocate de ansambluri rezidențiale apărute ca din pământ. Construcțiile ce păreau să imite linia clădirilor moderne din vest, erau înghesuite în zone care, până cu câțiva ani în urmă, reprezentau cartiere mai degrabă conexe Bucureștiului, perimetre nesfârșite acoperite de grâu sau porumb. Casele de prin părțile acelea erau vechi, ulițele înguste și uitate parcă de timp.

Blocurile noi, vilele duplex elegante și centrele comerciale moderne aduceau o nouă față vechiului sector agricol, însă drumurile, canalizările și tot ceea ce ținea de infrastructură rămăsese aproape neschimbat. Desigur, cei care construiau acei mastodonți din cărămidă porothermă și beton, dotați cu geamuri termopan și centrale termice, erau în mare parte niște persoane dubioase care-și făceau apariția în mașini opulente, îmbrăcate în costume scumpe, mai mereu lăsând în urma lor note puternice de parfum. Nu te puteai gândi că, pentru ei, conta faptul că de la fereastra garsonierei puteai lesne să atingi pervazul clădirii de vizavi doar întinzând mâna. Nimeni nu-și propunea o viziune de dezvoltare sănătoasă, nimeni nu dădea doi bani pe accesul autovehiculelor de intervenție, nimănui nu-i păsa că, de la

ora opt dimineața, mașinile aveau să dormiteze paralizate în cozi interminabile ce se întindeau asemeni unui șarpe imens căruia îi trebuia mai mult de douăzeci de minute să străbată câteva sute de metri.

Paradoxal, proiectele imobiliare aveau un succes teribil. Mii de familii se înghesuiau în birourile dezvoltatorilor pentru a contracta un apartament sau o jumătate de duplex. Plăteau o sumă pentru rezervare și apoi începea o sara-bandă greu de ținut sub control. De multe ori, cei care achiziționau astfel de locuințe o făceau înainte ca blocul să fie ridicat. Războaiele date pentru a înfrige prapurul familiei în mijlocul unei locuințe noi păreau o cruciadă ce se purta pe mai multe fronturi.

Era nevoie de bani de avans pentru credit, sume deloc de neglijat, care, de multe ori, se obțineau prin procedee care aminteau de reprezentațiile trupelor ambulante din piețele publice ale Evului Mediu. Treceai prin mulțimea de gură-cască cu o cutie de carton sau o pălărie prăfuită în brațe, aruncând priviri demne de milă, rostind cuvinte prin care să asiguri asistența că cei ce se maimuțăresc în centrul scenei merită o monedă sau două. Cei ce aruncau torțe de foc și le prindeau cu dibăcie, sau își vârău pe gât săbii imense cu lame ascuțite și strălucitoare, erau membrii familiilor în cauză. Soțul sau soția sunau cunoscuți, rude îndepărtate, părinți, foști colegi de școală, prieteni sau amici. În general, oricine se regăsea în agenda telefonului mobil reprezenta o potențială țintă. Replicile erau aruncate sub formă de argumente de netăgăduit: „*E metrout la două*

sute de metri.”, „*Avem o școală la câteva străzi distanță. Ziceau pe aici că e foarte bună.*”, „*E un magazin chiar la colț.*”, „*Da, vor să facă un parc pentru copii.*”, „*Nici vorbă, numai tineri și oameni de treabă.*”, „*E și o piață.*”, „*Am fi foarte aproape de intrarea pe autostradă.*”, „*Cei de aici spuneau că faci un sfert de oră până în centru.*”

Apoi, treceai cu căciula printre ei. „*Cât putești, măcar două mii.*”, „*Deci eu mi-am mai luat un part-time și nu va fi o problemă să-i dăm înapoi.*”, „*Puseserăți voi banii ăia deoparte pentru toamnă, nu? Dați-ni-i nouă și imediat cum ia nevastă-mea bonusul ăla, nu se pune problema.*”, „*... și vă dăm lunar câte o mie.*”

Urmau emoțiile obținerii creditului. Se închideau alte credite fie prin refinanțări, fie prin procedee mai sus amintite; se găseau surse de venit, se semnau sute de pagini „*în colțul din dreapta-jos, pe fiecare pagină, domnul Gorghiu, bine?*”; se dădeau acorduri de consultare, se căutau dobânzi, se creionau scadențare.

Urmau alergăturile după gresie, faianță, parchet, obiecte sanitare; decizii rapide privind pereți falși, trasee pentru cablul TV și prize de internet, pachete de la Ikea înghesuite prin spatele mașinilor care găfăiau mai-mai să-și dea duhul.

Dragoș Gorghiu, soția sa, Matilda, și fiica Maria reprezentau una din familiile care își cumpăraseră un apartament de trei camere într-un astfel de imobil. Prinseseră unul la etajul șase pentru că se treziseră târziu.

Sătui de stat cu chirie într-un bloc vechi din sudul

Bucureștilor, au contactat un agent imobiliar, gândindu-se că banii lunari plătiți familiei Popescu pentru garsoniera în care locuiau de doi ani puteau foarte bine să se transforme într-o rată pentru un apartament nou. Andrei Mantea, tânărul mereu zâmbitor și amabil până la exasperare, le prezentase un soi de apartament ghebos în ceea ce de la exterior părea o casă. Aflaseră că, în realitate, clădirea adăpostea trei apartamente și patru garsoniere, ce-i drept, cam înghesuite. Totuși, erau la *buza metroului*. Încăperile mici, cu pereți de cărămidă, pline de moloz și pete de ciment, aveau în câte-un colț, sticle goale de plastic, cutii mari și rotunde de var, saci de ciment și diverse unelte murdare și ruginite. Dragoș observă și niște cutii de bere aliniat sub ceea ce avea să devină o fereastră, probabil.

– Și aici este dormitorul. Sigur, dumneavoastră decideți cum va fi amenajat apartamentul, vă spuneam că dispuneți de un buget destul de generos pentru finisări. De pildă, aici puteți să...

– Nu vă supărați, îl întrerupse Matilda.

Tânărul se opri brusc și cu un zâmbet larg se întoarse aruncându-i o privire ușor curioasă, dar în același timp caldă și amicală.

– Sigur, spuneți, vă rog, doamnă.

Matilda indică, ridicându-și mâna înspre peretele din stânga încăperii.

– Acela este perete?

Bărbatul privi în direcția indicată de degetul ei erect, păstrându-și zâmbetul proaspăt.

– Da, doamnă. Este peretele interior al dormitorului. Pe partea cealaltă e holul...

– Dar mi se pare că nu e drept, nu? Adică vine așa... într-un unghi.

– Da, sigur, din considerente de spațiu, proiectantul a ales să sacrifice puțin designul... să-i spunem clasic, pentru a putea obține mai mult pentru hol și baia din spate.

– Păi cum punem dulapul... sau un birou... mă rog, patul... Nu văd nicio soluție.

Bărbatul o privi din nou pentru a observa dacă balanța deciziei înclina spre talerul negativ.

Probabil că e pregătit cu argumente serioase pentru a restabili echilibrul, gândea Dragoș, care studia conversația din cadrul ușii.

Își cunoștea soția de douăzeci de ani și, în virtutea acestui fapt, înțelesese că ea nu va fi de acord niciodată cu achiziția unui astfel de apartament. Își dădu seama că și tânărul care o întâlnește cu doar o jumătate de oră în urmă pricepea același lucru. Totuși, meseria era meserie, iar agentul continuă pe tonul pe care vocile alea de la televizor aproape te conving să-ți achiziționezi un dispozitiv de curățat spițele roților de la bicicletă, folosind o tehnologie inovatoare germană.

– Vedeți dumneavoastră, scumpă doamnă, apartamentul acesta va arăta altfel zugrăvit, cu parchet de cea mai bună calitate, cu uși noi și geamuri termopan cu cinci camere. Dacă ne uităm puțin la preț, observăm că e considerabil mai mic decât tot ce puteți găsi în zonă și...

Făcu o pauză și se îndreptă entuziasmat spre fereastră.

– Puteți veni aici? Și dumneavoastră, domnule Dragoș.

Dragoș își privi soția care se strâmbă într-un soi de *Ce naiba e porcăria asta?* Se apropiară, într-o doară, de tânărul care lovi din greșeală una dintre dozele goale ce se răsturnă cu zgomot pe podeaua gri.

– Uitați... mda, nu se vede de aici, însă în spatele acestui bloc, exact în spatele lui e stația de metrou.

Matilda se întoarse, refuzând astfel să mai participe la ceea ce cu siguranță că în mintea ei devenise un circ ieftin, menit să-i aburească.

– Uite ce e, stimate domn. Noi vrem o casă decentă. Nu vrem să stăm în colivia asta și să ne gândim că undeva acolo e metroul. Dacă voiam metrou, ne mutam pe peron la Apărătorii Patriei. Haideți... pierdem timpul!

Bărbatul mai zăbovi puțin cu mâna întinsă, căutând parcă alte avantaje-surpriză care să întoarcă decizia femeii. Dragoș știa deja că lucrurile erau clare și ferme. Și nici el nu era de acord, până la urmă. Nu avea niciun chef să plătească o viață întreagă pentru o conservă. Familia lui trebuia să aibă un confort, înainte de toate. Era momentul să tranșeze totul într-o concluzie finală. Își căută cuvintele, însă, până să le rostească, Matilda trecu pe un ton ușor iritat.

– Și dumneata nu vezi că întinzi mâna și îi închizi geamul vecinului din față? Ce naiba, doar nu ni-l dați de pomană.

Când Dragoș crezu că tânărul agent imobiliar fusese

învins și răpus pentru totdeauna, din mânăca acestuia, care trebuia să fie plină de sânge, apăru un as.

– În acest caz, doamnă, domnule Gorghiu, cred că am exact ceea ce vă trebuie.

Dragoș nu agrea astfel de personaje. Pentru el, orice spuneau, orice oferte îți prezentau, cu cât sunau mai avantajoase, cu atât bănuia că în spatele lor se ascund capcane mai mari. Abilitatea lor consta în forța de a părea de partea ta, de a poza într-un aliat de încredere, un partener pe care te puteai bizui în luarea celor mai importante și intime decizii, pentru ca apoi, în cel mai delicat moment, să-ți golească buzunarele.

Ce naiba îi pasă unui oarecare tip ce vreau eu de la casa în care am de gând să-mi petrec tot restul vieții? De ce mi-ar oferi mie cea mai bună soluție posibilă? Oare nu e și el om? Oare nu are și el nevoile lui, familia lui, visurile lui? Cum să te prezinți cu ținuta asta impecabilă pentru a-mi prezenta cea mai bună oportunitate, zâmbind amabil de parcă de hotărârea mea depinde fericirea ta? Oare, dacă ar fi atât de bun, nu l-ai ține pentru tine? Nu ți-ai petrece toată viața aici, domnule Andrei, nu? La cum arăți, trebuie că ai lângă tine o tipă pe cinste. Una din aia cu fusta strâmtă și scurtă. Cu picioare perfecte înfipte în tocuri înalte și subțiri. Cu păr negru și drept până aproape de fundul bombat și tare. Cum ți-ar plăcea să o întinzi goală pe o canapea în camera asta și, după cinci minute, să te trezești că tipă vecinul la voi să luați o pauză, ca să-și mai aducă o pungă de semințe? Ai ceva pentru noi, nu?

– Vă rog să mă urmați.

În timp ce traversau holurile prăfuite, cei doi soți rămaseră în urmă, schimbând replici din priviri. Dragoș se săturase și era sigur că avea să fie păcălit din nou, în timp ce Matilda părea dispusă să-i mai acorde o șansă. Mai târziu, în drum spre casă, euforici din cauza aceluia *Da* rostit hotărât, femeia avea să-i explice că oricum, nu aveau nimic de pierdut și iată, bine că nu au renunțat. Dragoș era, de bună seamă, fericit și entuziasmat, însă se simțea ușor iritat de faptul că el ar fi vrut să plece, iar ea, cu instinctul ăla al ei de femeie – unde mai pui că e și psihiatru – rămăsese și câștigase.

Matilda Gorghiu, o femeie la patruzeci și șase de ani, care lăsase vremea să i se aștearnă pe față, pe șolduri și pe picioare, era, așadar, psihiatru. Lucra la un spital din sectorul doi, însă avea și un cabinet particular. Munca era istovitoare și o afectase mai mult decât ar fi recunoscut vreodată. Mai toate amiezile, serile și zilele de la sfârșitul săptămânii, le petrecea fumând în bucătărie, parcurgând postările de pe Facebook, fără a le băga neapărat în seamă. Evadarea sa consta în liniște, fumul de țigară și o bere rece, sau două. Din când în când, mai ales când era vorba de cafeaua de dimineață sau berea de seară, Matilda accepta și compania soțului său. Nu era vorba până la urmă de acceptare în sensul unui acord, al unui protocol. Mai degrabă era vorba de faptul că Dragoș era foarte obositor cu toate vorbele și scenariile lui apocaliptice. Era sătulă de

cazurile sale, de analizele și introspecțiile pe care le efectua zi de zi. Acasă, voia să se dezbrace de haina din ce în ce mai grea a unor discuții, fie ele și pe teme neînsemnate. Dragoș era genul de om care despica firul de păr, nu în patru, ci în patruzeci și patru. Pentru el, totul trebuia analizat până la epuizare. Totul, de la școala Mariei care era deja în clasa a unsprezecea, până la factura la întreținere, sau la curentul electric. Bineînțeles că nu era cu capul în nori, că studia și ea facturile sau bonurile de la cumpărături, însă, acolo unde nu avea ce să schimbe, plătea și gata. Soțul ei găsea scheme, căuta soluții, inventa în permanență planuri pentru a reduce consumul, pentru a reduce cheltuielile, pentru a mai salva bani. Nu îl acuza de asta. În fond, se gândea la bunăstarea familiei, însă ea nu mai avea vlagă să analizeze dacă nu s-ar descurca la fel de bine dacă ar cumpăra o sticlă de ulei de doi litri în loc să ia una de cinci.

Pe drumul de întoarcere, după ce văzuseră viitorul apartament, simțindu-se cu adevărat fericiți, Dragoș își așeză mâna pe pulpa stângă a soției. Ea puse delicat mâna peste a lui și amândoi dădură frâu liber imaginației, în timp ce culoarea semaforului se încăpățâna să rămână roșie.

Ea începuse să mobileze locuința, să pună ici-colo ghivece de flori, tablouri, covoare și neapărat o bibliotecă în living, în timp ce Dragoș, cu trupul presupusei partenere a lui Andrei încă în minte, își imagina o noapte fierbinte alături de soția sa. Câteva ore mai târziu, Dragoș avea să privească tavanul din semiîntunericul dormitorului, ascu-

tând respirația sacadată a Matildei, căzută într-un somn adânc din clipa în care trupul îi atinse așternutul.

2

Dragoș apăsă puțin mai apăsat pedala de frână, pentru că observă în ultima clipă copilul ce țâșnea pe trecerea de pietoni, împingând o bicicletă.

– Ce naiba? De ce nu ești atent? Vrei să omori pe cineva?

Matilda reacționase ca de obicei atunci când, în trafic, el avea de rezolvat câte o situație neprevăzută. Își strângea picioarele și le ridica astfel încât atinge portiera cu genunchii, în timp ce mâna dreaptă apuca strâns centura de siguranță. Cealaltă mână și-o înfîgea în scaun, lângă coapsa stângă, cu pumnul strâns. Văzând-o așa, oricine ar fi zis că mașina tocmai ce părăsea drumul și plonja în abisul unei prăpăstii. Totul era aseasonat cu replici acide, aruncate pe un ton ridicat.

– Am frânat, ce era să fac? Să-l calc?

– Da, sigur. Că aveai viteză, nu mai zici nimic, nu?

Dragoș lăsă afară o gură mare de aer, în care strecurase replici nu tocmai potrivite pentru a fi adresate unei doamne, chiar dacă aceasta era soția lui. Privi în oglinda retrovizoare, observând pasivitatea Mariei, care privea pe geam cu căștile în urechi. Semnaliză stânga și se încadră

pe drumul îngust care ducea în fața blocului.

Cu câteva sute de metri înainte de a ajunge, Dragoș izbi volanul cu ambele mâini.

– Ce e?

El înjură încet și opri mașina ostentativ, blocând autoturismul în cauză. Ieși și trânti violent ușa. Duse telefonul mobil la ureche după ce citi numărul scris pe bilețelul din bord, învârtindu-se pe loc, aruncând priviri la întâmplare către apartamentele din jur. După gesturile largi pe care le făcea, probabil că persoana în cauză răspunse. Nu dură mai mult de zece secunde și închise. Matilda coborî și-și aprinse o țigară, în timp ce Maria porni încet către intrarea în bloc.

– Ce a zis?

– Ei, o fuță. A zis că-i pare rău și coboară imediat.

Matilda mai trase un fum și scutură scrumul cu grijă.

– Nu te mai enerva și tu așa. O fi venit femeia la cineva în vizită. A văzut locul liber și a parcat. A lăsat fata numărul în bord, ce vrei?

El era departe de a se fi calmat. Întinse mâna, luă țigara și trase cu sete.

– Eu am dat două mii pe locul ăsta. Dacă e așa cum zici, ce-ar fi să-și aducă un tip și să și-o tragă la noi în pat cât nu suntem acasă, nu? Ce e rău în asta? Ne întoarcem și ei pleacă. Și se scuză.

Din scara blocului, o fată apăru în fugă. Părea de douăzeci de ani, poate nici atât. Avea niște pantalonași scurți, poate prea scurți, și o bluziță galbenă strânsă pe